

COPENHAGA, DANEMARCA
SÂMBĂȚĂ, 18 APRILIE, ÎN PREZENT
ORA 23.55

Mirosul îl readuse pe Cotton Malone în simțiri. Era intens, înțepător, cu o umbră de sulf. Și de altceva. Ceva dulceag și grețos. Precum moartea. Deschise ochii. Era întins pe podea cu fața în jos, cu brațele întinse și palmele lipite de dușumeaua din lemn, despre care observă imediat că era lipicioasă. Ce se întâmplase? Participase la întâlnirea din aprilie a Societății Librarilor de la Anticariatele Daneze care se ținuse la distanță de câteva străzi înspre vest de prăvălia sa, în apropierea atmosferei vesele de la Tivoli. Îi făceau plăcere aceste întâlniri lunare, iar cea din urmă nu făcuse excepție. Câteva păhărele, compania unor prieteni și o grămadă de discuții pe marginea cărților. Fusesse de acord să se vadă a doua zi dimineață cu Cassiopeia Vitt. Telefonul ei îl surprinsese cu o zi în urmă, când femeia sunase pentru a stabili întâlnirea. Nu mai avusese vești de la ea de la Crăciun, când Cassiopeia petrecuse câteva zile în Copenhaga. Se îndrepta spre casă călare pe bicicleta lui, bucurându-se de noaptea plăcută de primăvară, și îi venise

ideea să arunce o privire asupra neobișnuitului loc de întâlnire ales de ea, Muzeul de Cultură Greco-Romană, obicei pregătit pe care-l dobândise în fosta lui profesie. Cassiopeia rareori acționa la voia întâmplării, așa că nu era o idee rea să studieze puțin terenul.

Găsise adresa, care avea vedere înspre Canalul Frederiksholm, și remarcase o ușă întredeschisă ce dădea în clădirea cufundată într-un întuneric profund, ușă care ar fi trebuit în mod normal să fie închisă și cu alarma pusă. Își parcase bicicleta. Putea măcar să închidă ușa și să dea telefon la poliție în momentul în care ajungea acasă. Numai că ultimul lucru de care-și mai aducea aminte era că pusese mâna pe clanță.

Acum se afla în interiorul muzeului. În lumina artificială a străzii, filtrată prin două ferestre mari, zări un interior decorat în stilul tipic danez – un amestec lucios de oțel, lemn, sticlă și aluminiu. Partea dreaptă a capului îi zvâcnea și, când duse mâna acolo, simți un cucui dureros la atingere.

Încercă să se dezmeticească și se ridică în picioare. Vizitase odată acest muzeu, nefiind însă prea impresionat de colecția de exponate grecești și romane. Era încă una dintre cele mai bine de o sută de colecții private din Copenhaga, având subiecte tot atât de variate ca și populația orașului. Se sprijini de o vitrină, pentru a-și recăpăta echilibrul. Se pomeni din nou cu degetele lipicioase și purtând un iz greșos. Constată că avea cămașa udă și pantalonii umezi, la fel ca părul, fața și brațele. Substanța din interiorul muzeului, oricare ar fi fost aceea, era întinsă și pe corpul său.

Se îndreptă cu pas împleticit către intrarea principală și încercă să deschidă ușa. Era încuiată. Yala era cu dublu sistem de încuiere; ar fi avut nevoie de o cheie pentru a o putea descuia din interior. Examină interiorul cu privirea. Tavanul

se găsea la o înălțime de peste nouă metri. O scară cu balustradă din lemn și oțel cromat ducea la primul etaj, care se pierdea într-un întuneric și mai compact, parterul întinzându-se dedesubt. Descoperi un întrerupător și apăsă pentru a aprinde lumina.

Nici un rezultat. Șontăcăi până la un telefon situat pe o consolă. Nu avea ton.

Un zgomot tulbură deodată tăcerea. Se auzea un huruit ușor ca de mașinărie în funcțiune. Și venea de la etaj. Pregătirea sa de agent al Departamentului de Justiție îl preveni să nu facă zgomot, însă în același timp îl îmboldi să investigheze. Începu să urce scările în liniște. Balustrada cromată era umedă, la fel ca fiecare dintre treptele laminate. Numără cincisprezece trepte până sus, iar când ajunse în capul scării zări alte vitrine din sticlă și oțel cromat așezate din loc în loc pe podeaua din lemn. Sculpturi în marmură și fragmente din bronz stăteau pe pedestaluri, profilându-se ca niște stafii. O mișcare înregistrată cam la șase metri distanță îi atrase privirea. Era un obiect care se deplasa pe podea. Avea cam jumătate de metru lățime, părțile laterale fiind rotunjite; deschis la culoare, făcea priză cu podeaua, precum mașinile acelea robotizate pentru tuns iarba pe care le văzuse odată într-o reclamă. În momentul în care obiectul întâlnea o vitrină sau o statuie, se oprea, dădea înapoi și pornea în altă direcție. Deasupra avea un dispozitiv prin care era pulverizată o substanță la un interval de câteva secunde.

Se apropie puțin de acel obiect. Orice mișcare încetă, ca și cum i-ar fi simțit prezența. Dispozitivul de deasupra obiectului se răsuci înspre el. Jetul pulverizat îi îmbibă pantalonii cu lichid. Oare ce putea fi? Mașinăria păru să-și piardă interesul în persoana lui și se cufundă în întuneric, împrăștiind în continuare în traseul său substanța urât mirositoare. Se uită peste

balustradă, către zona de la parter, și zări încă o mașinărie din aceea așezată lângă o vitrină. Nimic din toate acestea nu părea a fi un semn bun. Ar fi făcut mai bine să plece. Duhoarea începea să-i întoarcă stomacul pe dos. Mașinăria se opri din deplasare și o auzi scoțând un sunet diferit.

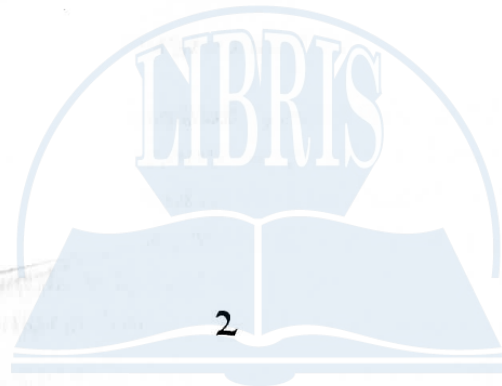
Cu doi ani în urmă, înainte de divorț, de retragerea din funcția guvernamentală și de mutarea intempestivă la Copenhaga, pe vremea când încă mai locuia în Atlanta, dăduse câteva sute de dolari pe un grătar din oțel inoxidabil. Acesta avea un buton roșu care, atunci când îl apăsați, scotea o scânteie ce aprindea flacăra. Își aminti de zgomotul scos de aprinzător la fiecare apăsare a butonului. Era identic cu sunetul pe care tocmai îl auzise. Începură să țâșnească scânteii. Etajul fu cuprins de flăcări, mai întâi galbene ca lumina soarelui, apoi de un oranj stins, și în cele din urmă albastru pal, pe măsură ce focul se întindea în toate părțile, devorând lemnul podelei. Limbile de foc se înălțară simultan pe pereți. Temperatura crescuse brusc în intensitate și Cotton Malone își ridică un braț pentru a-și proteja fața. Tavanul se alătură incendiului devastator și, în mai puțin de cincisprezece secunde, întregul nivel superior fu cuprins de flăcări.

Sprinklerele plasate pe tavan se puseră în acțiune. El coborî câteva trepte și așteptă ca focul să se domolească. Ceva îi atrase însă atenția: apa nu făcea decât să amplifice focul. Mașinăria care pornise întregul dezastru se dezintegrează brusc într-o izbucnire tăcută, flăcările rostogolindu-se în toate direcțiile, ca valurile mării în căutarea țărnelor. O sferă de foc se îndreptă către tavan și păru să fie alimentată de apa pulverizată. Atmosfera deveni densă, greu de respirat, dar nu din pricina fumului, ci a unei substanțe chimice care îi provoca amețeli.

Coborî în viteză treptele, câte două o dată. Încă o spirală de foc atacă etajul de deasupra, urmată de alte două. Se auzi zgomot de sticlă fărâmată. Se prăbușise ceva. Se repezi către intrarea principală. Cealaltă mașinărie, care până atunci stătuse inactivă, se trezi la viață, și începu să se deplaseze pe lângă vitrinele cu exponate de la parter, pulverizând soluția prin aerul fierbinte.

Trebuia neapărat să iasă de acolo. Numai că ușa încuiată se deschidea spre interior. Avea cadrul din metal și era din lemn masiv. Nu avea nici o șansă s-o spargă. Se uită la flăcările care își croiau drum în josul scării, înghițind pe rând fiecare treaptă, ca un demon ce cobora să-l întâmpine. Chiar și cromul era devorat necruțător.

Începu să respire cu dificultate, din cauza substanței pulverizate în aer și a oxigenului din ce în ce mai redus. Mai mult ca sigur că va chema cineva pompierii, numai că pe el asta nu avea cum să-l ajute. Dacă o scânteie îi atinge hainele îmbibate... Flăcările ajunseră la baza scării. La numai trei metri depărtare.

VENEȚIA, ITALIA
DUMINICĂ, 19 APRILIE
ORA 12.15

Enrico Vincenti îl privi scrutător pe acuzat, apoi i se adresă:

- Ai ceva de spus acestui Consiliu?

Bărbatul din Florența nu păru să dea prea mare importanță întrebării.

- Ce-ar fi ca tu și cu oamenii tăi să vă băgați chestia asta undeva?

Vincenti își formulă nedumerirea:

- Poate ai impresia că nu e necesar să ne iei în serios.

- Grasule, eu am prieteni, îi spuse florentinul sigur pe sine.

O grămadă!

Vincenti ținu să pună lucrurile la punct:

- Nu ne interesează prietenii tăi! Însă referitor la trădarea ta, asta e cu totul altă poveste.

Florentinul se îmbrăcase special pentru acea ocazie. Purta un costum Zanetti, de lux, cămașă Charvet, cravată Prada și, bineînțeles, pantofi Gucci. Vincenti constată că ansamblul

vestimentar costa mai mult decât reușeau majoritatea oamenilor să câștige într-un an.

- Uite ce-i, spuse florentinul. Eu o să plec, și uităm toată povestea asta... sau ce-o fi... iar voi, oameni buni, vă puteți întoarce la ceea ce faceți de obicei.

Nici una dintre cele nouă persoane așezate lângă Vincenti nu rosti un cuvânt. Acesta îi avertizase să se aștepte la aroganță. Florentinul fusese angajat pentru realizarea unor treburi administrative în Asia Centrală, activitate pe care Consiliul o considerase ca fiind de importanță vitală. Din nefericire, florentinul modificase însărcinarea în așa fel încât să-și satisfacă propria lăcomie. Dar spre norocul lor, înșelăciunea fusese descoperită și se luaseră măsuri.

- Chiar crezi că partenerii tăi te vor susține? îl întrebă Vincenti.

- Doar nu ești chiar atât de naiv, nu-i așa, grasule? Ei sunt cei care mi-au spus să fac asta.

- Ei susțin altceva, zise Vincenti, ignorând încă o dată cuvintele referitoare la aspectul său fizic.

Partenerii respectivi constituiau un sindicat al delincvenței internaționale, care în multe rânduri se dovedise util Consiliului. Florentinul fusese angajat pe baza unui contract, iar Consiliul trecuse cu vederea înșelăciunea sindicatului mafiot pentru a-l pune la punct pe mincinosul din fața lor. Iar aceasta urma să fie în același timp o atenționare și pentru sindicat. Și lucrurile decurseseră întocmai cum fusese prevăzut. Aceștia renunțaseră deja la suma datorată lor, iar depozitul bancar substanțial al Consiliului fusese returnat. Spre deosebire de florentin, partenerii respectivi înțeleseseră bine cu cine aveau de-a face.

- Ce știi despre noi? întrebă Vincenti.

– Sunteți un grup de oameni bogați, cărora le place să se joace, răspunse italianul ridicând din umeri.

Bravada lui îl amuză pe Vincenti. Patru indivizi stăteau în picioare în spatele florentinului, înarmați cu toții, ceea ce explica motivul pentru care trădătorul se credea în siguranță. Acesta ținuse morțiș să fie însoțit de ei drept condiție a venirii sale acolo.

– Acum șapte sute de ani, spuse Vincenti, un Consiliu al celor Zece supraveghea Venetia. Aceștia erau considerați prea maturi pentru a se lăsa pradă pasiunii sau tentațiilor, și erau însărcinați cu menținerea siguranței publice și cu păstrarea sub control a opoziției politice. Și exact asta au și făcut. Timp de secole. Se întâlneau în secret, pronunțau sentințe și duceau la îndeplinire execuțiile, toate în numele statului venețian.

– Și crezi că mie-mi pasă de lecția asta de istorie?

– Ar trebui să-ți pese, spuse Vincenti, împreunându-și mâinile în poală.

– Cavoul ăsta e deprimant. E al tău?

Într-adevăr, vila era lipsită de farmecul specific unei case care cândva adăpostise o familie, însă sub acel acoperiș stătuseră țari, împărați, arhiduci și capete încoronate. Napoleon însuși fusese găzduit în unul dintre dormitoare. Așa că răspunse cu mândrie:

– Este proprietatea noastră!

– Aveți nevoie de cineva s-o decoreze. Am terminat cu povestea asta?

– Aș vrea să-mi finalizez explicațiile.

Italianul făcu gesturi largi cu mâinile.

– Hai, mai repede! Vreau să mă duc la culcare.

– Și noi suntem un Consiliu al celor Zece. Precum cel original, ne folosim de Inchizitori pentru a ne pune deciziile în

aplicare. La un semn al lui Vincenti, trei bărbați din capătul celălalt al salonului făcură un pas înainte. Ca și în cazul celor de atunci, hotărârile noastre au caracter absolut.

– Dar voi nu sunteți guvernul.

– Nu. Suntem cu totul altceva.

Florentinul avea în continuare o atitudine netulburată.

– Am venit aici în creierii nopții din cauză că partenerii *mei* mi-au dat acest ordin. Nu din cauză că aș fi impresionat de voi. I-am adus pe acești patru oameni ca să mă protejeze. Așa că Inchizitorilor voștri s-ar putea să li se pară dificil să pună ceva în aplicare.

Vincenti se ridică de pe scaun.

– Cred că se impune să clarificăm ceva. Ai fost angajat să te ocupi de o treabă. Ai luat hotărârea să modifici însărcinarea primită, astfel încât să-ți servească propriile interese.

– Dacă nu cumva aveți cu toții intenția să ieșiți de aici cu picioarele înainte, lăsați baltă problema asta.

Vincenti ajunsese la capătul răbdării. Îi displăcea sincer acest aspect al îndatoririlor sale oficiale. Făcu un semn și cei patru bărbați care veniseră odată cu florentinul îl înșfăcară pe idiot. Aroganța de pe chipul acestuia se transformă într-o expresie de surpriză. Florentinul fu dezarmat, în vreme ce trei dintre oameni îl țineau cu putere. Un Inchizitor se apropie și îi prinse acuzatului brațele la spate cu bandă adezivă groasă, pe urmă îi legă genunchii și gleznela una de cealaltă și îi înfășură fața, acoperindu-i gura. Cei trei îi dădură apoi drumul, iar corpul greoi al florentinului se prăbuși pe covor cu o bufnitură surdă.

– Acest Consiliu te-a găsit vinovat de trădare față de Liga noastră, spuse Vincenti.